

Tolvaj Zoltán

**MELLYET KORCSMÁBAN SZERZETT
AZ KEDVESNEK**

*ki ötet oly nagy bizonytalanságban hagyá
és nem köté orrára az valós fellelhetőségét*

Nem érek tehozzád. Tejfölfejér orcád
fintorog, ha rád vagyok
hangolódva tényleg, s nem csak színi fények
műhevében vartyogok.
Lényem – mily unalmas (bármikor elallass) –
felderül, ha szád gagyog.

Szeplőképű perverz közönyöddel felversz,
pihenni nem hagysz soha:
kábuljak csak sörtől, míg a szívem böjtöl
(ez ám Ámor balsora),
okádékba fekszek, fetrengok, tülekszek –
fülön szúr buszharsona.

Vagyok gazdag koldus, hol beretvált, hol dús
üstököm busás kolonc;
öltözetem póré, mindenem a lőre,
pityókás vagyok, különcc,
hóbortos csavargó (folyton elcsatangol),
anyák réme, rút lelenc.

Máskor nyafka *dandy* kaviárt öklendi
kártyaklubok teraszán –
rokonom nemes nép, oly mélyre nem esnék,
hogy halzsíros *nganaszán*...
gyémánt, aranymáz van abban a nagy házban,
mit jó sorsom nyara szán.

Jó, jó, csupa véglét. Mindenem tiéd lett.
Pedig nem is létezem.
Hangom csak csalóka, rímhajlító ócska
csüggedt játék, félszegen
bújuk *onnan*... erre..., nem jutok semerre,
nincs nekem mért lételem.

Talán más a díszlet, amely téged illet,
ne az én roncs ihletem,
görgő parazsába szökjél, (idegzsába
nyuvassza ki szemtelen
örök forrongásom) pörgő, forró nyárson
hüledezni jer' velem.

(Palócföld, 2002/5.)

TOLVAJ ZOLTÁN (1978, BUDAPEST) KÖLTŐ, MŰFORÍTÓ